

TELESNA KULTURA • ŠPORT • REKREACIJA • TELESNA KULTURA • ŠPORT • REKREACIJA • TELESNA KULTURA

NAMIZNI TENIS

● Robi Smrekar na najboljši poti za ponovitev uspehov naših proslavljenih igralcev

Robi in njegov lopar

Robi Smrekar — na najboljši poti za ponovitev uspehov naših proslavljenih igralcev Vecka, Terana, Kerna, Kovača

Ko je bil pred kratkim v Zagrebu največji turnir v pionirski konkurenci, kjer je Robi Smrekar po pričakovanih zasedel 1. mesto med najboljšimi iz vse Jugoslavije, smo si dejali: dajmo, predstavimo tega fantiča, da ga bodo njegovi vrstniki pa tudi starejši bolje spoznali, več vedeli o njem in njegovih uspehih.

Robi je sedaj star 14 let. Rodil se je 16. januarja 1971, stanuje pa v Zalogu na Agrokombinatski ul. 24c. Član namizniškega kluba Vesna Zalog je postal s čestim letom in je od tedaj le leto dni prekinil trening (tam okrog 2. razreda osnovne šole hodi v OŠ Adolfa Jakhla).

Za namizni tenis ga je navdušil njegov brat Aleš, tudi znan igralec, ki trenutno igra pri NTK Olimpija.

Oče in mati ga vseskozi spremljata v njegovi tekmovalni karieri in sta z njegovimi uspehi zadovoljna — predvsem zato, ker je Robi dober tudi v šoli. Do 4. razreda je bil odličnjak, sedaj pa je vseskozi prav dober učenec. Tudi v šoli imajo zanj razumevanje — tako kot za vse druge tekmovalce iz kluba Vesna.

Kot pionirja začetnika so ga trenirali predvsem domači igralci, ki so pred tem končali inštruk-

torske in trenerske tečaje za namizni tenis, pa tudi nekateri brez kvalifikacij. Sedaj pa že tretje leto trenira pod vodstvom profesionalnega trenerja Bojana Raka. Trenira vsak dan 2 uri in pol in seveda nastopa ob sobotah in nedeljah.

Kitajski trener Hsi Eng Thing — bivši svetovni prvak, se ni motil, ko je dejal, da je mali Robi igralec, iz katerega se da kaj narediti — seveda ob neutrudnem in marljivem treningu (in ko bo še malo zrastle — je rekel).

Robi ima naslov državnega prvaka v dvojicah z zadnjega prvenstva SFRJ, letos pa se ponša z uvrstitvami, ki jih nima niti en igralec v Jugoslaviji: Zadar — 1. mesto, Varaždin — 3. mesto, Zagreb — 1. mesto.

V Sloveniji v tej sezoni nima prave konkurence in je bil brez poraza 2-krat prvi.

Pri mladincih pa je skupaj s so-

igralcem Boldinom osvojil drugo mesto v Sloveniji.

Robi je najmlajši član ekipe v republiških ligah SRS, s tem da je NTK Vesna kandidat za vstop v zvezno ligo. Edini resnejši kandidat iz Slovenije je tudi za nastop na evropskem pionirskem prvenstvu.

Robi Smrekar

Je dober prijatelj in tovariš. Zato ga imajo ne samo v klubu marveč tudi drugje (tudi zaradi njegove skromnosti) zelo radi; povsod je priljubljen. Želimo mu še veliko uspehov za tekmovalno mizo.

VILKO SLUGA

● MISLI. OB PREVZEMU FONDA ZVEZE ŠPORTNIH DRUŠTEV SLOVAN

Arhivsko gradivo društev

V mesecu januarju 1985 je zveza športnih društev Slovan oddala svoje gradivo v varstvo zgodovinskemu arhivu Ljubljana. To je bila dolga storitvena na osnovi zakona o kulturni in naravni dediščini. (Ur. l. SRS št. 1/81) kot tudi zaradi odredbe o družbenih pravnih osebah in društvih, katerih arhivsko gradivo bo prevzemal zgodovinski arhiv Ljubljana (Ur. l. SRS št. 10/82). Vendar se pri Slovanu niso odločili za predajo gradiva zaradi tega, pač pa so prišli do spoznanja, kakšna je danes vloga arhivov in kaj bodo s tem pridobili (navsezadnje tudi prostor).

Toda veliko zvez in društev, ki bi to tudi morala narediti, tega nečajo, oziroma sploh ne vedo, da kje obstaja kakšna institucija, ki se ukvarja z arhivskim gradivom društev? Za njih predstavlja gradivo navaden papir, ki se ga hrani le toliko časa, kolikor se ga potrebuje, a to pa postane balast, ki se ga je treba čimprej znebiti.

O škodi, ki pri tem nastaja, nima smisla niti govoriti. Vseeno pa upam, da se bodo ljudje, ki delajo pri društvih, počasi le začeli zavedati, da ima tudi njihovo gradivo velik pomen za

»znanost in kulturo,« to se pravi, da nekaj pove.

Pri Slovanu so se tega začeli zavedati, ko so se začeli pripravljati na 70-letnico obstoja društva. Želeli so izdati publikacijo o delovanju društva, o njegovi zgodovini, a gradiva ni bilo dovolj. In lotili so se iskanja, spraševanja... Rezultat: almanah Slovan 1913—1983. V tako delo bi bilo lahko vloženo veliko manj truda, ko bi naši predhodniki gradivo čuvali, varovali in hranili tako kot je treba. Mogoče včasih niso tako razmišljali o tem tako kot danes, a vendar se velikokrat z gradivom počne še slabše kot takrat.

Pri Slovanu nečajo, da bi se to ponovilo. Tako so predali v arhiv komplet zapisnikov delovnih skupnosti, sekretariata, izvršnega odbora za čas od 1974 do 1980. Starejše gradivo, ki ga ni veliko, pa bodo naknadno uredili in ga tudi dali arhivu v varstvo. Ste se morda že kdaj vprašali, kje v Ljubljani obstajajo arhivi, kakšno vlogo imajo in zakaj sploh eksistirajo? Če se niste, se dajte sedaj, še vedno ni prepozno.

BORIS ROZMAN
Zgodovinski arhiv Ljubljana
Mestni trg 27

Uspešen lanski nastop šahistov Slovana in Kodeljevega

Na Bledu je od 27. novembra do 2. decembra lani potekalo šahovsko tekmovaljevo v II. šahovski ligi Slovenije. Nastopili sta tudi moštvi Slovana in Kodeljevega in dosegli dobre rezultate. ŠD Kodeljevo je osvojilo 2. mesto, Slovan pa tretje.

Kodeljevo je nastopilo v postavi Jeras, Rebernik, Milavec, Novina, Marjanovič, M. Jelen in I. Jelen. Zbralo je 29 točk, oziroma 12 meč točk, doseglo je štiri zmage in štiri neodločene izide brez poraza.

Rezultati Kodeljevo — Slovan 4,5:1,5; K. — Tomo Zupan (Kranj) 3:3, K. — Tolmin 3:3, K. — Vrhnika 3:3, K. — Radovljica 3:3, K. — Koper 3,5:2,5, K. — Postojna 4:2, K. — Borovnica 5:1. Najbolje sta se odrezala Jelenova, ki je iz osmih tekem dosegla 7,5 točk, in Igor Jelen na mladinski deski, ki je iz osmih tekem zbral 6,5 točk.

Šahisti Slovana pa so nastopili v postavi Krumpak, Lacič, Mrak, Štruc, Mikac, Gorjanc, Bajde, Bratič, Krmelj. Zbrali so 28,5 točke, oziroma 11 meč točk. Dosegli so 5 zmag, 1 neodločen izid in 2 poraza. Na prvih 4 deskah imajo najboljši rezultat v tej ligi. Najboljši posamezniki so bili M. Lacič (4 točke iz 6 tekem) in Štruc (4,5 točk iz 5 tekem). Posamezni rezultati: Slovan — Kodeljevo 1,5:4,5, S. 6 Tomo Zupan 3:3, S. — Vrhnika 2:4, S. — Radovljica 3,5:2,5, S. — Koper 4:2, S. — Borovnica 6:0, S. — Postojna 4,5:1,5 in S. — Tolmin 4:2.

Zmagali so šahisti Vrhnike, ki bodo sedaj nastopili v I. slovenski ligi.

MILOŠ ĐONOVIČ

pridobila, saj tisto, česar nisem doživela, pač ne poznam. Lepi spomini ostanejo, žalostne stvari z leti zbledijo. V vseh teh letih pa sem prav gotovo nekaj lepote in veselja dala drugim in sebi, ob obujanju spominov ugotavlja Binca Kristan.

Poleti kotalkanje, pozimi drsanje

Od takrat pa do danes so se razmere za trening drsanja in kotalkanja spremenile. Zdaj je skozi vse leto na voljo umetni led, Binca pa se ve povedati, kako je bilo včasih. »Me smo takrat kotalkale zunaj, na betonu, drugi so to počeli v zaprtih prostorih na lesniti ali betonu. Ta sprememba tal nas je na tekmovalnih hudomotila, saj sta na takih tleh hitrost in odziv drugačna. Poleti smo kotalkale tudi po šest ur na dan, pozimi smo drsale. Bloudek je vstajal ob štirih zjutraj, da je prostor, kjer smo vadile, polnival z vodo. Prek leta nismo imele stika z drugimi državami, z novostmi smo se seznanjali na prvenstvih. Zdaj je to drugače: seminarji so, razna srečanja, televizija. Tudi vse obleke in rekvizite smo kupovali sami. V vsej svoji športni karieri sem od drsalne zveze dobila le par drsalk in dva drsalna dresa.«

Binca Kristan je zdaj republika in zvezna sodnica za drsanje in kotalkanje. Ta njena funkcija pa je po naših pravilih nezdružljiva s trenerskim delom. Pomisleki so namreč, da bi trener svoje varovance bolje ocenjeval, »kar pa sploh ni res, saj si do svojega učenca bolj kritičen, ker veš, česa je sposoben in kaj bi lahko pokazal, a ni,« zanika to miselnost Binca Kristan.

Trenerskemu delu se je posvetila leta 1968, ko je po prometni nesreči spoznala, da s hotenjem in voljo ne bo zmogla premagati posledic poškodb. Nadvse rada ima otroke in četudi sama kdaj podvomim v to, ali je vrhunski šport res primerna pot za mladega človeka ali ne, »si ne morem kaj, da mlade ta-

lente ne bi naučila vsega kar znam,« pravi. Tako je v letih od 1964 do 1972, v času, ko je živel v Zagrebu, v skrivnost prvih korakov na ledu uvajala državnega prvaka Matasa, pa Romano Gačnik, Sandro Dubravčič in Natašo Katič, po vrnitvi v Ljubljano pa tudi Heleno Gazvodo. Prav zaradi že prej omenjenih pravil se pri drsalno kotalkarskem klubu Stanko Bloudek s trenerskim delom ukvarja nekoliko manj kot v preteklosti.

Drsalnemu športu v Ljubljani ne kaže dobro

Biti pri nas trener pa pomeni odreči se vsemu prostemu času. »V svetu je ta šport tako napredoval, da mi z našim amaterskim

Binca Kristan pri treningu na zagrebškem drsalnišču Šalata. Posnetek je nastal leta 1967.

načinom dela ne bomo obdržali stika z drugimi. Treba se je udeleževati seminarjev, slediti novostim, biti kondicijski trener, koreograf in psiholog, hkrati se izbirati glasbo. Zunaj je za vsako od teh področij zadolžen drug človek. Nam pa ob množici vseh teh opravil zmanjkuje časa,« prav nič spodbudno ne razmišlja naša sogovornica.

Ceprav Binca sama o sebi misli, da je optimistka, pa si ne more kaj, da ne bi črno-gledala zrla v našo drsalno prihodnost. »V kotalkarstvu bomo morda še obdržali stik s svetom, v drsanju zagotovo ne. Klub nima denarja, da bi plačal potrebne ure drsanja. Kljub vse večji profesionalizaciji športa v svetu se pri nas vračamo v amaterske razmere. V Zagrebu, kjer imajo financiranje tega športa bolj urejeno, bodo še lovili svetovni vrh, pri nas pa že zdaj, če ne bi bilo zagrehtih staršev in otrok ter mladih trenerjev...« ne dokonča misli, ki pa je ni težko uganiti.

Zadnje čase je pri nas za drsanje veliko zanimanja; očitno pa je, da se z njim, še zlasti pa s kotalkanjem, ne bo mogel ukvarjati vsakdo. Dva para drsalk, en par za obvezne like, drugi za prosto drsanje, staneta zdaj 11.000 dinarjev. »Toda saj ne gre samo za doseganje rezultatov, ampak za to, da otroci preživijo lepa in nepozabna otroška in mladostna leta,« iz svojih izkušenj zatrjuje naša uspešna kotalkarica in drsalnica.

Binca Kristan, ki je, kar prav gotovo ni znano vsem, prebivalca Most, dela pa na fakulteti za telesno kulturo, inštitutu za kineziologijo, mirno in vedro pripoveduje o minulih dneh. V primerjavi s pisateljem ali pesnikom športnik nima te možnosti, da bi pustil za seboj vidne, vsak hip dosegljive sledi svojih dosežkov. V množici vsakdanjih dogodkov je njegovo ime lahko hitro pozabljeno. Slava tako izgine, a to, kar je lepega dal ljudem, to, s čimer jih je obogatil, kot pravi Binca Kristanova, ostaja.

DARJA JUVAN

Rekreacija tudi pozimi

Zimski čas s snegom, mrazom, snežno brozgo in unazanim smogom je lahko velika mora, ki nas sili na toplo v zaprte prostore, kar ima seveda čestokrat tudi neprijetne posledice za naš organizem, za naše počutje in zdravje. Vsem tem nadlogam se lahko v celoti ali vsaj delno izognemo s pravilno in redno telesno aktivnostjo na bližnjih livadah in pobočjih, če ni snega brez smuču, če pa je sneg z ozkimi tekaškimi smučmi za hojo in tek.

Hoja in tek na smučeh ne zahtevata posebnih priprav, čeravno je nadvse koristno, če se nanju v jesenskih mesecih z redno vadbo, hojo, tekom, planinarjenjem, kolesarjenjem, igranjem nogometa ali odbojke telesno čimbolj pripravimo. Intenzivnost gibanja bomo pač morali prilagoditi naši pripravljenosti in zmogljivosti in si postopoma pridobivati tako znanje kot moč in vztrajnost.

Oprema za to dejavnost ni več tako poceni kot pred leti, vendar je v primerjavi z alpsko opremo mnogo nižja, saj se za 6000 dinarjev že lahko primerno opremiti in — ker nas skoraj nič ne stane prevažanje na sneg in ker tudi ne uporabljamo sedaj že zelo dragih žičnic — si to zares lahko privoščimo.

V naši občini imamo kar precej poligonov, vežališč, kjer so pozimi tudi tečaji za hojo in tek na smučeh. V športnem parku Kodeljevo so v okviru akcije Na teku se dobimo že vrsto let tečaji.

V Zavarstvu so prizadevali smučarski delavci tamkajšnjega ŠD urediti zelo privlačno tekaško progo, ki jo pozimi redno vzdržujejo. To zimo bo na tej progi šola hoje in teka na smučeh.

V Zajčji dobri, pri Hrušici in Bivovku, ob Novih Jaršah pa na Vevčah kot tudi na starem ljubljanskem letališču razne skupine tekačev, rekreativcev urejajo krajše tekaške proge, ŠD Snežinka trasa poleg Kodeljevega tekaške smučne tudi na Golovcu, če so le snežne razmere za to ugodne. Ta naša smučarska organizacija prav sedaj povzija delo svoje tekaške sekcije.

Torej je v naši občini (pa tudi v drugih občinah Ljubljane) pozimi dovolj priložnosti za zdravo in predvsem ceneno rekreacijo, posebno še sedaj, ko smo dobili poseben teplotni stroj za pripravo tekaških smučin, manjše sari pa ima tudi ŠD Snežinka, s katerimi se tudi da urejati manj zahtevne tekaške proge. JANEZ PAVČIČ

● POGOVOR Z NAŠO ZNANO KOTALKARICO IN DRŠALKO BINCO KRISTAN

Lepi spomini ostajajo, neprijetni zbledijo

Najbrž ga ni ljubitelja kotalkanja in drsanja v Jugoslaviji, ki ne bi poznal Albine Kristan, naše uspešne tekmovalke v teh dveh športnih zvrsteh. Njeno ime je tesno povezano z rojstvom drsanja in kotalkanja pri nas in hkrati tudi z uspehi, ki smo jih kot država dosegali v teh dveh športih. Leta 1952, ko si je Binca — tako ji pravijo prijatelji — kot šestletno dekletce prvič pripela na noge tetine železne kotalke, smo v Ljubljani imeli kotalkališče v Čufarjevi ulici (tam, kjer je danes osnovna šola), umetnih drsalnišč pa še nismo poznali. Ob prvih negotovih korakih na cestnem asfaltu mala Binca prav gotovo ni slutila, kakšen talent se skriva v njej. Zato pa je njen dar za kotalkanje in kasneje za drsanje prav kmalu opazil Stanko Bloudek, naš znani telesnokulturni delavec, ki je bil med drugim tudi velik ljubitelj teh dveh športov.

Z Bloudkovim pomočjo, ob trdem delu, z odpovedovanjem marsičemu drugemu, z veseljem in voljo je v letih od 1966 do 1969 dosegla Binca vrh svoje športne kariere: v tem času je bila državna prvakinja v kotalkanju in drsanju, leta 1967 pa je — kot enainvajsetletno dekle — dočkala tudi svoj največji športni uspeh na mednarodnem prizorišču: na svetovnem prvenstvu v kotalkanju v Birminghamu je osvojila čisto prvo mesto.

Morda bi Binca Kristan v ugodnejših razmerah, kot so bile takrat, z več denarja, ki

bi ji omogočal trening tudi v tujini, dosegla še več. Morda bi se, če leta 1968 ne bi bilo prometne nesreče, njena športna pot še vzpenjala kvišku. A težko je pravzaprav govoriti o tem, kar bi lahko bilo, a ni bilo. Nekaj pa je gotovo: Binca Kristan ne obžaluje, da je svojo mladost namenila drsanju in kotalkanju. »Imela sem prijatelje, družbo, videla sem svet, ki ga drugače ne bi imela priložnost spoznati. Ne morem primerjati, ali sem bila s takim načinom življenja za katere stvari prikrajsana oziroma kaj sem z njim